

La steaua...

Nr. 50
Aprilie 2022 |

Revistă a Cenaclului literar *Daniel Drăgan* din Școala Gimnazială „*Buică Ionescu*”

Glodeni, Dâmbovița

Coordonatori: profesorii **Maria Roberta Anghelescu, Cosmina Mihaela Radu,**
Mihail-Cristian Mușat, Cristina Drăgan, Consuela Anca Cazan, Nicoleta Porojan

Fondatori: profesorii **Ștefan Stănciuc, Ovidiu Rizescu, Steliana Soare.**

Fondată în 1965. Serie nouă

Colectivul de redacție

COORDONATORI:

DIRECTOR: Prof. Anghelescu Maria Roberta

Prof. Radu Cosmina Mihaela

Prof. ing. Mușat Mihail – Cristian

Prof. înv. primar Drăgan Cristina

Prof. Cazan Consuela Anca

Prof. Porojan Nicoleta

La steaua...

Tehnoredactare: Anghelescu Maria Roberta, Radu Cosmina Mihaela, Mușat Mihail – Cristian, Drăgan Cristina, Savu Ioana, Teodoroiu Cristina

Corectură: Radu Cosmina Mihaela, Drăgan Cristina

Editare imagini: Mușat Mihail - Cristian

Colaboratori: Popa Ianis Ștefan, Soare Steliana, Rizescu Ovidiu

ISSN 2069 - 8372

ISSN-L 2069 - 8372

Adresa redacției:

Școala Gimnazială „Buică Ionescu” Glodeni

Comuna Glodeni, județul Dâmbovița

Str. Centru, nr. 4

Tel/fax: 0245 228 317

E-mail: glodeni@scolidb.ro

Site: <http://www.scoalaglodeni.eu/>

O poveste adevărată

Prof. Steliana Soare

Fondatorul revistei „La Steaua...”

Era în anul 1994. Se întâmpla în luna martie, la școala voastră, Școala Gimnazială „Buică Ionescu” din Glodeni (care timp de 20 de ani a fost și a mea și care va rămâne pentru vecie școala mea de suflet). Răsărea un ghiocel, un măștișor pur și adevărat, un „măștișor literar”. Se năștea primul număr al revistei literare „La Steaua...” (după vreo trei ani aveam să aflu că e unică în țară cu acest profil). Cum a luat naștere? Simplu - așa mi se pare acum – frumos - așa mi s-apărut mereu. Și tare, tare emoționant. Am și acum în fața ochilor mei pe minunatul om Ovidiu Rizescu, directorul de atunci al școlii, care m-a chemat în cabinetul lui și mi-a spus: „Doamnă, în 1965 a existat în școala noastră o revistă literară numită „La Steaua...” , realizată de profesorul de română Ștefan Stanciuc. Din păcate, a apărut un singur număr și nici acel număr nu s-a păstrat. Ce ziceți, nu vreți să încercați să reluați editarea ei?”.

Am simțit imediat importanța propunerii și importanța acelei clipe. Sentimentele de tot felul mă încercuau; gânduri, idei se învâlmășeau în mintea mea. Am răspuns însă imediat: „Da, domnule director, am să încerc. Am să îmi fac un plan la lucru și am să vă spun cum o să procedăm.”

Discuția se petrecea - dacă îmi aduc bine aminte acum - în jurul vacanței de iarnă, prin decembrie 1993. Noapți albe au urmat, idei peste idei, proiecte peste proiecte. Nu lucrasem niciodată la o revistă, deși era visul meu nemărturisit de împlinire. Și am pornit la drum. Mi-am angajat ajutoare, ca în basme: elevii creativi și talentați, pe domnul director Rizescu Ovidiu, doamna secretară a școlii, Cameluța Șerban și câțiva colegi. Elevii contribuiau cu materialul propriu-zis, compunerile lor pe care eu le culegeam în timpul orelor sau pe care le scriau special pentru revistă. Ceilalți colaboratori ai mei m-au ajutat la redactare. Migală, multă migală, care impunea multă răbdare. Domul Ovidiu Rizescu s-a ocupat personal de copertarea și relizarea paginilor, timp de 10 numere. Coperțile le-am lucrat din coli cartonate, frumos colorate, stropite cu acuarele, paginile au fost încadrate estetic la adunare, trasate de maestrul director și decorate cu desene sau decupări din diverse reviste, adecvate temei fiecărei lucrări. Compunerile copiilor le culegeam ca pe niște nestemate și în nopțile lungi de iarnă mă așezam cu înfrigurare să le citesc, să le recitesc, să le corectez, fără a denatura ideile, exprimările și conținutul lor. Așezarea în pagină am stabilit-

o de comun acord. Lucrările gata corectate mergeau la doamna secretară, le bătea la mașina de scris, paginile frumos încadrate și organizate erau prinse în coperțile pregătite cu migală și astfel, manual sau aproape manual, se năștea revista, în martie 1994. Primul număr. Cum să o botezăm? „Simplu - am spus eu. La Steaua!” Pentru continuitate, pentru înfigurarea unei tradiții, pentru recunoașterea unicului Eminescu. Am reușit să realizăm trei exemplare, atât ne puteam permite, pentru că munca era uriașă. Și au mai numit-o „Copilul școlii noastre, ghiocel suav, pur și gingaș precum sufletele copiilor care își mărturiseau sincer sentimentele și gândurile lor în lucrările publicate - proză și poezie deopotrivă - ,visurile noastre creative începând să semene o împlinire. Alături de copii am inserat și noi creații proprii. Când nu am reușit cu toții să citim textele, entuziasmul nostru se armoniza perfect cu entuziasmul recunoașterii naturii în prag de primăvară. Și cum entuziasmul naște forță și dorință de mai mult și mai departe, am continuat, lucrând la numărul 2, numărul 3 și tot astfel până la numărul 10. Pasiunea și dăruirea ne stăpâneau deopotrivă pe toți profesorii și elevii. Aceștia se întreceau pe sine, răsăreau noi talente, dorința de a apărea în paginile revistei le stârnea creativitatea, iar talentul apărea imediat.

Apogeul muncii noastre migăloase, manual efectuate, l-a constituit numărul 10 al revistei „La Steaua...”. Volum de pagini, volum de muncă imensă, dăruire! Dar despre această performanță vă voi vorbi în următorul meu articol. Despre o altă activitate aș vrea să vă mai amintesc. Existând revista, automat s-a simțit nevoia unui Cenaclu literar, în care să se citească textele publicate, să se facă apreciate și cunoscute de colegii lor și de profesorii dornici să participe. Evenimentul a avut loc la apariția numărului 3 al revistei când, în școala noastră a poposit dl. Daniel Drăgan, scriitor născut în Glodeni, dar care locuia în Brașov.

Ne aflam în biblioteca școlii, fiecare o conduceam în vremea aceea alături de respectabilul scriitor. Erau toți cei care umpluseră paginile acestui număr, elevii, domnul director Rizescu și subsemnata. Atunci am propus crearea cenaclului literar, după ce toți citiseră creațiile pe rând, făcând aprecierile de vigoare, așa cum ne obișnuiserăm. Domnul Daniel Drăgan s-a arătat încântat până la entuziasm. Felicitându-ne, a încurajat actul creării cenaclului, iar Valentin Căpraru, un hâtru de elev, a propus și numele: „Daniel Dragan”. În aplauze de bucurie, am acceptat cu toții ca cenaclul nostru literar să se numească: „Daniel Dragan”, iar îndrăgitul nostru scriitor a fost nevoit să accepte.

Ce legătură prețioasă s-a creat între noi și domnul Drăgan și ce importanță nestimabilă a avut în evoluția publicării revistei vă voi mărturisi de asemenea într-un alt număr.

Astfel a luat naștere o activitate de anvergură la școala din Glodeni, care se alătură celei handbaliste, pentru că revista „La Steaua...” își desfășura de acum activitatea nu numai ca apariție editorială, ci și ca activitate literară inedită la școala din Glodeni și nu numai.

Recunoașterea muncii noastre s-a materializat cu două premii I și cu un premiu al II-lea la nivel național, cu alte premii la nivel județean, cu participarea la tabăra națională a revistelor școlare de la Iași. Dar toate acestea vi le voi detalia în articolul următor, precum și alte povești adevărate. Pentru că poveștile, mai ales cele adevărate, sunt și mai frumoase atunci când sunt presărate cu puțin suspans. Eu l-aș numi formula mediană, ca în basmele noastre minunate...

Vă mulțumesc, dragi, dragi colegi și dragi elevi, că ați făcut posibilă apariția acestui articol în revista voastră, în revista mea de suflet. Vă mulțumesc că m-ați făcut să trăiesc clipă cu clipă, efervescența acelor timpuri fără egal! Tot ce am scris aici a fost doar din amintiri și retrăiri. Iar bucuria retrăirilor a fost imensă!...

Vă doresc succes în tot ceea ce faceți! Vă felicit că nu ați întrerupt această frumoasă poveste a „ghiocelului literar scoțând capul la lumină într-un martie al anului 1994”. Când era pace și liniște. Și mai ales pace!

Pace și bucurii vă doresc tuturor!...

O fi bine? O fi rău?

Prof. Ovidiu Rizescu

Fondatorul revistei „La Steaua...”

Avem acuma mai de toate...

Cu denumiri sofisticate

Aduse din străinătate.

Iar noi, ca buni români ce suntem,

Le adoptăm rapid pe toate,

Că cine știe...poate, poate

Purcedem și-n străinătate.

Ce mult ne-am mai modernizat

Și tare ne-am „șmecherizat”:

Azi bani se scot din BANCOMAT

Nu ca demult, „de la ciorap”.

Servicii ONLINE și ALL-INCLUSIV,

MEGA IMAGE și MEGA SHOP

BOUTIQUE-uri deschise NON-STOP,

(Dar doar de la 5 la 8).

Există WHATSAPP și INSTAGRAM

Programe POWERPOINT și PAYPOINT,

Postăm mesaje pe SMARTPHONE

Și E-MAIL-uri pe YAHOO.COM

Tot butonând pe telefon;

Și să putem ca să vorbim

Trebuie să încercăm

Cartele PREPAY cu SIM.

Sunt SUPERMARKET-uri și MALL-uri

Și numeroase săli de FITNESS

Cu toate astea...tot mult STRES.

Tot ronțaim CIPSURI și SNACKSURI

Și dăm buzna prin FAST-FOOD-uri

În PIZZERII, SHAORMERII,

McDONALDS cu prăjeli și BURGHERI

Și ce să mai..escrocherii

Dar care-ncântă pe copii.

Și uite-așa că ne-am ales

Cu foarte, foarte mulți obezi.

Și iarăși LEIT-MOTIVUL meu...

O FI DE BINE?...O FI DE RĂU?..

Prietenia, adevăratul trofeu

Nițu Eliza

Clasa a VIII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Concursul Național de Literatură și Jurnalism Sportiv

„Un Condei Numit Fair-Play”

Primăvara, un anotimp atât de frumos și înviorător. Păsărelele vin din țările calde, ghiociei înfloresc, natura revine la viață și totul e magic. Dar partea mea favorită este începutul olimpiadelor și al concursurilor sportive. Iubesc competiția și sentimentul de victorie, acea presiune de la olimpiade unde dai tot ce ai mai bun și îți testezi coordonarea și mobilitatea, chiar și dezamăgirea atunci când nu ieși rezultate bune, fapt care te motivează să faci mai bine data viitoare. E un sentiment unic.

Era luni, 6 martie, ora 7:45. Era o zi foarte însorită. M-am încălțat și am plecat spre școală. Strada era goală. La ora aceasta, deja majoritatea elevilor era la școală. Copacii erau înfloriți, iar printre garduri se vedeau ghiociei albi ca norii în fiecare curte. Mergeam ușor, admirând priveliștea, când, dintr-o dată, o pisică albă îmi taie calea. S-a oprit în afara carosabilului, uitându-se la mine. Parcă era dintr-o poveste, avea ochii albaștri și coada pufoasă. M-am apropiat de ea, iar aceasta se tăvălea pe asfaltul cald, mângâiat de soare, stând pe spate. Am pus mâna pe ea, iar aceasta cât ai clipi m-a mușcat.

-Au!

Ea se dădu în spate și se uită la mine. Mă îndepărtez, dar aceasta mă urmărește.

-Sper să nu mă muști iar!

De data asta nu m-a mușcat. Din contră, parcă realizase ce făcuse, pentru că, după puțin timp, nu mai voia să plece. Se plimba pe lângă picioarele mele ca o balerină ce dansa.

-Trebuie să merg la școală, nu mai pot sta.

Aceasta pleacă în direcția opusă, sărind pe un gard, parcă înțelegând ce zic. ”Ce pisică inteligentă!”, îmi spun eu în gând. O priveam cum merge pe gard, sărind ca un iepuraș pe câmp.

-O, nu! Întârzii la școală!

Nu știam cât era ceasul în momentul acela, dar eram sigură că trebuie să alerg ca să nu întârzii. Prima oră aveam sport. Așa că mă aflam la jumătatea drumului de școală,

alergând, parcă regretând că am stat atât cu pisica aceea. Ajunsesem la școală și am stat câteva momente în fața sălii de sport gândindu-mă ce scuză să inventez. Nu puteam spune că m-am jucat cu o pisică și de aceea am întârziat. Era jenant. „Poate am noroc și încă nu e în sală profesoara”. Deschid ușa ușor și intru. „Ce ușurare! Sunt norocoasă!” Colegii mei se jucau, iar doamna profesoară încă nu ajunsese. Mă uit la ceas și era 8 și 2 minute. „Cum e posibil?” mă gândeam eu, știind că am stat mult timp cu pisica aceea. Dar asta nu mai conta acum, am evitat un moment neplăcut. Mi-am luat adidașii și, chiar după asta, doamna profesoară a intrat în sală.

După oră, toți urma să ieșim în pauză, dar dumneai ne-a oprit în clasă pe mine și încă doi colegi, întrebându-ne dacă vrem să participăm la olimpiadă. Olimpiadele sunt preferatele mele. Ziua aceasta devenea din ce în ce mai bună. Desigur că toți am vrut să participăm, nu puteai pierde nimic: chiar dacă nu erai tu cel mai bun la sport, câștigai experiență.

Era deja ora 14, terminaserăm orele și mergeam spre casă. Ziua trecuse atât de repede, pentru că mă gândeam numai la olimpiada care urma să fie în 5 zile. Trecusem pe lângă locul în care pisica era de dimineață, dar nu părea să fie prin preajmă. ”Poate aceea pisică mi-a adus noroc! Sau... poate a fost doar o coincidență.” Ziua aceea a fost minunată!

În dimineața următoare, nu am mai văzut pisica albă și nici în următoarea perioadă. Era deja vineri și uitasem de ea. Mă întorceam acasă obosită, de abia așteptând ziua următoare. Seara, am adormit cu greu, căci gândul îmi stătea doar la olimpiadă.

Era 8 dimineața. O dimineață destul de răcoroasă, dar soarele era prezent și nu erau nori. M-am pregătit și am plecat spre școală. Ascultam muzică în căști și încercam să nu mă gândesc prea mult la ce urmează, deoarece îmi era teamă că, dacă o să am emoții, nu o să reușesc să câștig.

-De ce nu îmi mai merg datele mobile?

Mă opresc chiar în locul unde întâlнисem pisica cu câteva zile în urmă, fără să îmi dau seama. Când, ce să vezi?! Pe gard, era pisica, vechea mea cunoștință!

Aceasta sare și se tăvălește pe jos, exact la fel ca la începutul săptămânii. Parcă trăiam un deja-vu. Am lăsat telefonul și m-am jucat cu ea.

Ajunsesem în fața instituției unde urma să se desfășoare olimpiada. Simțeam emoțiile cum pun stăpânire pe mine. Am intrat și m-am aliniat cu ceilalți participanți.

Urma să avem o întrecere. Eram pregătită pentru asta. Așa că mă aflam la linia de start, stând în poziția corectă, așteptând ca profesorul să dea startul. În stânga mea era o fată

întă, care părea foarte încrezătoare, ceea ce mă făcea să am puține emoții. Ne-a dat startul și după foarte puțin timp, aceasta ne-a întrecut pe toți. Eu nu m-am lăsat mai prejos. Mențineam aceeași viteză, dar eram cu puțin în spatele ei. Dintr-o dată, aceasta se împiedică și aproape că pică. Din mers, o prind, iar ea se apucă de umărul meu și în câteva momente își reia pasul. Îmi dă drumul și își continuă cursa, fiind puțin în spatele meu.

Cu toate că a pierdut câteva secunde, tot a fost peste majoritatea concurenților. Însă eu terminasem prima. Următoarea a fost ea. Despre restul nu știam. Nu am putut sta să vorbesc cu ea, deoarece trebuia să plecăm. Am aflat că următoarea etapă o să fie în alt oraș. Eram puțin speriată.

Ajunsesem la etapa națională. Era o realizare uriașă. Mi-am făcut bagajul și am plecat devreme spre autobuzul cu care urma să merg. Autobuzul oprise într-o stație. Mă uitam pe geam crezând că o să urce un profesor, dar a urcat fata pe care am ajutat-o la concurs. I-am zâmbit și m-a întrebat dacă poate sta lângă mine. M-am împrietenit cu ea și am vorbit mult despre hobby-uri, despre școală, despre concursuri. O chema Ana. Am ascultat muzică împreună și tot drumul au fost doar râsete și fericire. Amândouă am uitat complet de stres.

Când am ajuns la hotelul unde trebuia să stăm, ne-am întâlnit și cu ceilalți finaliști. Era un băiat care stătea mai retras. M-am apropiat de el și a spus că îl cheamă Rareș.

Ana a venit și ea, iar cât vorbeam cu acesta, băiatul spuse că pentru el nu contează atât de mult competiția asta, cât contează momentele magice, de neuitat. Eu nu eram de aceeași părere. Mintea mea era doar la locul unu, voiam să fiu pe primul loc, din tot sufletul. Oricât de prietenoși ar fi fost ceilalți finaliști... Știam că i-aș fi urât pe toți, dacă ar fi luat unul dintre ei locul unu, în locul meu și știam că și ei sunt de aceeași părere.

-Fie ca cel mai bun să câștige! spune Ana, cu un zâmbet larg.

-Am venit aici doar ca să mă distrez, premiul nu contează pentru mine oricum, răspunse Rareș râzând, ceea ce o făcu și pe Ana să râdă.

-Orice s-ar întâmpla, vreau să fim toți fericiți, la final!

Aparent, doar eu gândeam în acel mod toxic. Am oftat și m-am gândit cu adevărat la dorința mea. Știam că eu nu sunt așa. Eu, de fapt, voiam doar să mă simt bine și să experimentez. Prietenii erau mai importanți decât un premiu. Mă luase valul, dar totuși mi-am revenit rapid.

Am luat cina și toți am mers spre camerele noastre. Stăteam în camere singuri, era destul de înfricoșător. Într-un moment ca acesta chiar aveai nevoie de un coleg de cameră cu

care să vorbești. Așa că mă așezasem în pat. Mă uitam la tavan, gândindu-mă că am întâlnit persoane minunate.

Am adormit cu greu, dar iată că dimineța veni. Urma să luăm micul dejun și să plecăm spre terenul unde aveam întrecerea. Mă aflam împreună cu Ana, în fața hotelului, așteptând profesorii și pe Rareș. Era 8 și câteva minute, iar noi trebuia să plecăm la 8.

-Unde sunt toți? Oare am greșit noi ora?

-Nu cred, în mesaj a zis clar ora 8.

Dar, fără ca Ana să-și încheie fraza, se aud sirene de ambulanță. Mașina vine până în fața noastră și ne întreabă cine se simte rău. Noi, confuze, ne uităm una la cealaltă, iar fix în momentul acela ies doi profesori din hotel, cu Rareș ținându-se de brațul lor.

-Rareș!!! Ești bine?

Acesta de abia se putea uita la noi. L-au așezat pe un scaun și i-au pus o compresă rece pe frunte. Profesoara spune că acesta a avut un atac de panică și că nu mai poate participa. Am stat lângă Ana în autobuz, dar nu a vorbit niciuna. La intrare în sală, profesoara de mai devreme ne spune că trebuie să încercăm să ne concentrăm și să dăm tot ce putem, pentru că Rareș este bine.

Așa că mă aflam în mijlocul sălii împreună cu Ana. Nimeni nu ne spusese că vom avea o mulțime de suporteri. Emoțiile m-au cuprins și aveam un gol în stomac. Când ne-am așezat la linia de start, toți începură să țipe „Hai că puteți!” Acest lucru mi-a adus un zâmbet pe buze și mă gândeam că Rareș ar fi vrut să dăm tot ce avem mai bun. I-am spus Anei lucrul acesta și părea că înțelesese, deoarece, peste câteva momente, a început să zâmbească la suporteri. Oare chiar așa te simți să fii popular?

Ana se simțea încrezătoare. Se vedea în ochii ei dorința de câștig. Nu mai părea aceeași Ana pe care am cunoscut-o mai devreme. Sau poate că mi se părea mie, doar.

Ne așezaserăm la linia de start și așteptam semnalul să începem. Nu aveam emoții mai deloc, dispăruseră ca prin minune. Minte mea era la Rareș. O fi bine? Un sunet de glonț răsună în toată sala și amândouă plecăm. Ana avea un avans înaintea mea de câțiva metri. Eram sigură că o să pierd. Am ținut pasul cu ea și ușor, ușor, am ajuns-o. Pe la jumătatea traseului, aceasta încetinește, ceea ce-mi oferă oportunitatea de a o întrece. Mă uit spre ea și aceasta îmi zâmbește, dând din cap să câștig eu. Fără să mă gândesc, o întrec și ajung la finiș. Din tribune se auzeau sunetele de exclamație.

Nu puteam concepe sentimentul de fericire simțit în acel moment. Directorul comitetului olimpic român mi-a înmănat diploma, împreună cu trofeul. Am ieșit, iar pe bancă

stătea Rareș, jucându-se cu o pisică. Cum era posibil? Era chiar pisica pe care o întâlnisem și eu, cu care mă jucasem și care mi-a adus toată săptămâna noroc.

Acesta își revenise:

-Rareș, cum te simți?

-Sunt mult mai bine! Nu o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat. Când stăteam cu compresa pe frunte, întins pe bancă, o pisică a venit la mine și m-a ajutat să trec peste atacul de panică.

-Serios? Mă bucur atât de mult că ești bine!

-Mulțumesc mult! Te-ai descurcat la olimpiadă?

Dar, fără să apuc să răspund, pe ușă iese și Ana, care aleargă spre Rareș și îl îmbrățișează.

-Mă bucur așa mult că ești bine, Rareș!

-Mulțumesc!

-Ana, de ce m-ai lăsat să câștig?

-Pentru că m-ai ajutat la prima etapă. Atunci mă puteam răni sau să mă fac de râs.

-Mulțumesc mult!

Un cameraman se apropie de mine și zice:

-Ce te-a motivat să câștigi?

-Prietenii mei, pe care mi i-am făcut aici. Vreau să le dedic acest trofeu lor, pentru că îl merită mai mult decât mine. Amândoi m-au învățat ce înseamnă cu adevărat un concurs. Rareș m-a învățat că prietenia este mai importantă decât un trofeu și că trebuie să fii fericită chiar dacă nu am câștigat, iar Ana m-a învățat că lucrurile bune pe care le faci se întorc mereu la tine. Chiar dacă ne cunoaștem de puțin timp, au devenit prieteni foarte apropiați. Mulțumesc frumos, dragi prieteni!

-Venirea aici m-a făcut să realizez adevărata fericire de la olimpiadă. Când eram la mijlocul traseului, m-am simțit exact ca la etapa precedentă, când m-ai ajutat să nu cad! spuse Ana.

-Eu nu am cuvinte, zise Rareș. Dacă nu ai fi venit să vorbești cu mine, nu aș fi întâlnit două fete minunate ca voi. Sunt foarte timid, dar voi m-ați făcut să mă deschid.

Aceste cuvinte m-au făcut să mă simt mult mai bine. Prietenia chiar este mai importantă decât orice altceva.

Am ajuns aici datorită fair-play-ului. Fair-play-ul înseamnă să respecti atât pe ceilalți adversari, cât și regulile concursului, cel mai important lucru fiind ca toți participanții să aibă șanse egale la câștig.

Fair-play-ul, o caracteristică sportivă

Hondaru Sara Adela Paula

Clasa a VI-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Concursul Național de Literatură și Jurnalism Sportiv

„Un Condei Numit Fair-Play”

Era o seară frumoasă de toamnă. Mă pregăteam pentru meciul de handbal care avea loc în următoarea zi, la Aninoasa, la ora douăsprezece și jumătate. Mi-am făcut patul și am adormit ușor și lin, pe sunetul liniștitor al ploii.

Dimineață, m-am trezit energică și gata să încep o nouă zi cu rezultate pozitive. M-am îmbrăcat cu acel costum de trening pe care mama l-a cumpărat chiar în urmă cu câteva zile, pentru concurs. Era atât de confortabil! După ce m-am aranjat, mi-am luat rămas-bun de la mama, apoi am plecat voioasă spre poartă.

În ciuda vremii de seara trecută, dimineața, cerul era senin, soarele se pregătea să răsară, iar florile și frunzele copacilor se mișcau în bătaia lină a vântului.

Pe drum spre locul de unde am plecat, m-am întâlnit și cu prietenii mei, deoarece și ei urmau să participe la această activitate sportivă. Cu toții eram entuziasmați de ceea ce urma să se întâmple. Am ajuns la locul de unde am plecat, adică în fața școlii noastre. Acolo, ne-am întâlnit cu domnul profesor de sport, fiind gata de plecare.

Domnul profesor de sport este unul dintre cei mai buni profesori din școală. Dumnealui se pricepe foarte bine la meseria de a fi profesor, dar, pe lângă acest lucru, este calm, înțelegător și glumeț. Mă bucur mult, când îl zăresc pe coridorul școlii și văd că zâmbește, la o glumă pe care colegii dumnealui o spun. A fost, este și va fi un model pentru mine. M-a îndrumat numai spre lucruri bune, care mi-au adus rezultate pozitive.

În drum spre competiție, domnul profesor ne-a spus ca, orice se va întâmpla, să rămânem uniți și să ne ajutăm unii pe alții.

După ce am ajuns la locul unde meciul de handbal se organiza, toți elevii școlii noastre au coborât și am mers împreună spre sala de sport, unde urma să jucăm.

Domnul profesor a format echipele de joc. Am început să ne încălzim atât brațele, cât și picioarele. Mai întâi ne-am încălzit noi, apoi a intrat pe teren echipa adversă. M-am întors pentru o secundă cu spatele și, deodată, am auzit strigăte puternice. O fată de la cealaltă echipă se accidentase. Toți am alergat spre ea, ca să vedem ce s-a întâmplat.

Nu conta că era dintr-o altă echipă, deoarece, așa cum noi ne doream să câștigăm, același lucru își dorea și ea, pentru echipa sa. Fata a început să plângă de durere, dar și din cauza faptului că, dacă ea nu va putea continua, echipa ei o să piardă. Nu voia să se simtă vinovată. Toți am îmbrățișat-o și am încurajat-o, spunându-i că totul va fi bine.

În tot acest timp în care o îmbrățișam, mi-am adus aminte când domnul profesor ne spunea mereu că, la orice meci, chiar dacă e handbal, fotbal, baschet, nu contează doar gândirea și performanța pe care le ai. Ne-a spus că fair-play-ul e cel mai important, să nu fim orgolioși, egoiști, ci să ne gândim și la binele celorlalți, să îi ajutăm, chiar dacă nu sunt în aceeași echipă cu noi, că am muncit mult, ca să ajungem unde suntem acum, dar că și adversarii noștri au tras de ei, au luptat și au muncit, pentru a ajunge în fața noastră.

Când mi-am adus aminte toate aceste lucruri, i-am spus domnului profesor că, dacă acea fată nu mai poate continua să joace, iar în echipa adversă o să fie cu un jucător mai puțin decât în echipa noastră, eu o să vreau să stau pe margine, pentru ca jocul să fie corect.

Așa s-a și întâmplat. Fata accidentată și cu mine am privit meciul de pe margine. În unele momente, mă uitam atent la ea, iar ochii ei parcă erau plini de lacrimi de dezamăgire.

Meciul s-a terminat cu scorul egal, iar fiecare echipă a pornit spre propriul microbuz. Când am plecat către casă, domnul profesor ne-a spus că am dat dovadă de fair-play și că este foarte mândru de noi.

Atunci am înțeles cât de important este și sufletul, nu doar performanța pe care o atingeți.

Un joc de honeyball și o frumoasă prietenie

Drăgan Ioana Teodora

Clasa a VII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Concursul Național de Literatură și Jurnalism Sportiv

„Un Condei Numit Fair-Play”

Era o noapte senină de vară. Priveam prin geam cerul plin de stele. Am fost acaparată de lumina acestora și, în momentul acela, s-a deschis un neobișnuit portal către o nouă lume.

M-am lăsat purtată de brațele nopții și am descoperit o lume populată de animale care puteau vorbi, locuiau în case de basm și aveau preocupări omenești. Nici în povești nu întâlnisem asemenea ființe, dar păreau grozave.

Un ursuleț galben, îmbrăcat în roșu, m-a invitat în casa lui, care părea un imens borcan cu miere, unde mi-a oferit o porție de nuci și un ceai de mentă.

Ursulețul era foarte prietenos. Aveam impresia că ne cunoaștem de o veșnicie. Între noi s-a legat repede o frumoasă prietenie.

A pocnit, ușor, din degete și timpul s-a oprit în loc. Mi-a spus că pot rămâne ceva timp pe aceste meleaguri și că s-ar bucura nespus, dacă aş accepta. Bineînțeles că am acceptat!

Noul meu prieten era în al nouălea cer! Într-o secundă, mi-a pregătit camera. Eram uluită! Ferestrele sale îmi ofereau imagini de basm: munți înalți, acoperite de ierburi verzi precum smaraldul și de păduri colorate în sute de nuanțe de roz și violet. Eram convinsă că voi petrece clipe minunate pe aceste tărâmurile!

Zorii s-au arătat repede. Eram nerăbdătoare să aflu cum vom petrece timpul. Prietenul meu m-a întâmpinat cu voioșie.

La un moment dat, am auzit niște zgomote ciudate; parcă erau zeci de clopoței aflați în mâinile unor copii neastâmpărați. Am întors privirea și am rămas mirată când am zărit prin spărtura ușii alte chipuri haioase.

Winnie, căci așa se numea noul meu prieten, ursulețul, mi-a înțeles privirea și mi-a explicat că aceștia sunt prietenii săi: Kanga, Roo, Tigru, Iepurele, Porcușorul. Și ei, la rândul

lor, mi-au aruncat priviri iscoditoare. Era firesc! Eram un copil, iar ei nu mai văzuseră până atunci asemenea ființe.

Le-am zâmbit și eu și le-am întins mâna, pentru a face cunoștință.

Cu toții eram bucuroși! Râdeam și ne priveam prietenos. Îmi plăceau noii mei prieteni!

Purceluș scoase din buzunarul său cel mare o cutie în formă de fagure, plină de hârtii multicolore. Nu puteam pricepe ce va urma. I-am privit cu nedumerire, dar, așa cum mă obișnuise, Winny m-a lămurit: acele hârtii erau invitații la un joc de honeyball.

Eram încântată! Am pornit împreună cu prietenii mei către arena unde urma să aibă loc jocul.

Winny a deschis cu o cheie în formă de stea ușa cu care trebuia să plecăm. Aceasta avea formă de triunghi și părea neîncăpătoare.

Am pășit cu teamă dar, de partea cealaltă a ușii, ni se deschidea o punte largă. Am încăput toți și am pornit spre locul de desfășurare. Nu știam nimic despre acest joc, dar am fost încurajată de toți coechipierii mei. Aceștia mi-au explicat cu răbdare regulile, care erau simple: trebuia să fim toleranți și dornici de joc.

La joc participau două echipe de câte șapte jucători. Echipamentul era format din pantaloni scurți, un tricou cu mâneci strâmte; în talie aveam o centură prinsă de un arc pe care săream. Nu aveam voie să ne deplasăm cu ajutorul picioarelor. Mi se părea fantastic!

Am intrat pe terenul de joc. Locul îmi amintea de arenele romane, despre care aflasem la ora de istorie.

Terenul părea un fagure uriaș, înconjurat de numeroase cercuri. Spectatorii ne urmăreau din niște capsule suspendate. Atmosfera era magnifică!

S-a auzit un sunet de trompetă și am înțeles că jocul începea. Ne-am ocupat pozițiile.

Pasam mingea cu repeziciune dar, în același timp, eram atenți la adversari, ca să nu-i lovim. Aceștia, la rândul lor, dădeau dovadă de fair-play.

Fiecare dintre noi se străduia să dea tot ce poate, pentru ca jocul și atmosfera să fie cât mai plăcute.

Chipurile tuturor radiau de fericire. Îmi doream să împărtășesc cu cei din jurul meu aceste sentimente; eram fericită că am asemenea prieteni, alături de care petreceam momente magice.

Jocul se desfășura cu repeziciune. Mingea zbura de la unul la altul, punctele se adunau, dar știam că cineva trebuie să iasă învingător.

Încercam să ne concentrăm la fiecare pasă și driblingurile ne ieșeau, dar nici adversarii noștri nu erau mai prejos. Trebuia să încercăm aruncări cât mai înalte, pentru a face diferența.

Roo și cu mine ne-am privit în ochi și am pornit spre cercul adversarilor dar, la un moment dat, am simțit că nu pot ajunge la minge.

Eram înconjurată de adversari care aveau posibilitatea să câștige, dacă prindeau mingea. Eram disperată! Parcă niciunul dintre prietenii mei nu era în preajmă. Ce era de făcut?

Simțeam privirile tuturor ațintite asupra mea. Trebuia să aleg între a câștiga, deci a sări cât mai sus și a renunța, deci să pierdem!

Cu o uriașă ambiție, am întins brațele și am sărit în direcția din care venea mingea. Nu aveam nicio speranță dar, într-o secundă, am simțit mingea. Am aruncat-o cu hotărâre către cercul adversarilor. Acesta părea că se depărtează la mii de kilometri.

Cu ochii mari și cu mâinile întinse, am urmărit mingea, până când a ajuns în cercul adversarilor. Cu coada ochiului, am privit cronometrul uriaș din podeaua arenei. Acesta îmi arăta că timpul s-a scurs. Eram câștigători! Mi-am îmbrățișat coechipierii, iar din partea lor am primit mulțumiri.

Ne-am întors și am văzut că echipa adversă se îndrepta spre noi. Nu știam ce va urma. De data aceasta, nici Winny nu mă putea lămuri. Am așteptat...

S-au apropiat de noi cu brațele deschise și ne-au felicitat. Eram convinsă că sunt sinceri și i-am apreciat mult, pentru acest lucru!

Eram fericiți!

Zorii zilei mi-au bătut în fereastră. Era timpul să mă despart de visul meu, dar îmi doream să am asemenea prieteni și în realitate.

Mi-ar plăcea să învățăm cu toții să fim atât învingători, cât și învinși!

Scrisoare

Drăgan Ioana Teodora

Clasa a VII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Celo, 09 noiembrie 2021

Stimate coleg,

M-am gândit să-ți scriu, de aici din Celo, această scrisoare, în care să-ți împărtășesc din tainele unei ore de comunicare pe care o desfășor împreună cu elevii mei.

Încep prin a-ți prezenta sala mea de cursuri în care desfășor aceste ore. Este mare, spațioasă, în formă de triunghi . Pereții sunt din sticlă transparentă cu dungi albastre. Pe ei sunt prinse ecrane mari, triunghiulare, iar fiecare elev are spațiul lui în care scrie cu pixostiloul digital.

Elevii mei poartă uniformă de culoare turcouaz.

De fiecare dată, încerc să creez o atmosferă foarte placută, relaxantă în care elevii să se simtă bine. Mă străduiesc să comunic cât mai mult cu ei, să le transmit informațiile cât mai clar și mai corect formulate. Tot timpul țin cont de nivelul de pregătire al copiilor, de dispoziția lor sufletească, de orarul lor zilnic.

În comparație cu voi, pământeni, care faceți prezența strigând catalogul, noi trecem peste acest moment deoarece acest lucru îl face ușa clasei, astfel fiecare copil are codul său pe care îl scanează pe ecranul ușii. Astfel noi câștigăm câteva minute.

Eu încep ora cu predare, dictând toată lecția. Elevii își notează informațiile noi pe tablete.

Când acest moment al lecției s-a încheiat, elevii îmi adresează întrebări dacă au nelămuriri.

În cazul acesta, le explic fiecare noțiune, le cer să repete ce am spus eu.

În continuare le adresez întrebări celorlalți pentru a fi sigură că toată lumea a înțeles. Dacă primesc răspunsuri corecte, le notez sau țin cont la următoarele teste și le acord un punctaj suplimentar. Acest lucru variază în funcție de corectitudinea, exprimarea și amploarea răspunsului. Apreciez răspunsurile formulate cu cuvintele lor, acest lucru demonstrându-mi faptul că au înțeles și știu să valorifice orice informație.

După aceea, le dau exerciții pe care să le rezolve singuri. În cazul în care sunt elevi care nu pot rezolva exercițiile, reiau explicațiile.

După lămurirea acestor aspecte, îi scot să lucreze individual, la ecran, pentru a mă convinge că lucrurile sunt clare. Dacă greșesc, nu mă supăr pe ei, nu îi sancționez, deoarece nu vreau să își piardă încrederea în ei și să nu mai răspundă.

Consider că este foarte important ca elevii să aibă încredere în ei.

Către sfârșitul orei, în ultimele cincisprezece minute le dau un test din lecția predată, unul-două exerciții.

După zece teste, fac media notelor și trec în catalogul clasei nota finală.

Fiecare elev vine la catredă și își vede nota.

Referitor la tema pentru acasă, noi nu le dăm pentru ca aceștia să aibă după-amiaza liberă.

La sfârșitul fiecărei ore, nu noi, profesorii părăsim clasa, ci elevii merg în altă clasă. Aici, în Celo, avem spații pentru fiecare disciplină în parte.

Materialele noastre didactice sunt numeroase. Mi-ar plăcea să cred că și elevii pământeni au la dispoziție asemenea lucruri. Și pentru voi, profesorii, ar fi minunat! V-ar ușura munca, ați fi mai relaxați, mai dornici să le împărtășești copiilor lucruri minunate.

Aștept cu nerăbdare scrisoarea de la tine, drag coleg! Te rog să îmi scrii, cu amănunte, cum se desfășură o oră de comunicare la voi, pe Pământ!

Dacă poți, trimite câteva imagini în care să apară locul unde voi învățați pentru a cunoaște mai bine învățământul vostru.

Dacă elevii tăi acceptă, te rog să realizezi un filmuleț despre predarea unei noțiuni mai dificile din materia de clasa a VII- a.

Am aflat că elevii tăi trebuie să învețe multe lucruri dificile într-un timp relativ scurt. Sunt convinsă că nu le este ușor și te rog să fi cât mai înțelegător cu ei!

Promit că le voi arăta și elevilor mei imaginile, filmulețele cu școala voastră.

Aș fi bucuroasă să ne împărtășim impresii și să facem schimb de idei.

Sunt convinsă că am ce învăța de la tine!

Aștept cu nerăbdare scrisoarea ta!

Tărâmul zăpezilor dulci și colorate

Sandu Gabriel Cristian

Clasa a II-a A

Profesor îndrumător, Teodoroiu Cristina Mihaela

Era o iarnă ca în povești, cu zăpadă multă, soare cu dinți și veselie de copii.

Într-una dintre zilele de vacanță, am comunicat cu prietenii mei, ne-am îmbrăcat bine, ne-am luat săniuțele și cheful de joacă și am pornit-o pe costișă, unde aveam o minune de derdeluș.

Ajunși la locul dorit, ne-am pornit la vale, cu chiuituri. Urcam, apoi, cu obrajii îmbujorați și...o luam de la capăt, prin zăpada scânteietoare.

La un moment dat, mi-a venit ideea de a forma cu săniile un fel de trenuleț, ca să pornim așa, la vale. Zis și făcut! Am legat săniile una de alta, s-a decis ca eu să fiu „conductorul” și trenul s-a pus în mișcare, din ce în ce mai repede, mai repede, mai repede...până când, deodată, ca din senin, a apărut o râpă, în care trenul nostru a alunecat și...

„Heeeei, dar ce ne văd ochii!? Unde suntem???”

Tot peisajul se schimbase. Nu mai recunoșteam nimic.

-Ce s-o fi întâmplat, prieteni? am întrebat, privind, șocat, în jurul meu.

Auzisem despre portaluri care fac trecerea în alte lumi, în lumi paralele, dar niciodată nu-mi imaginasem că aș putea trăi așa ceva. Dar...cred că tocmai trăiam.

Albul zăpezii dispăruse, dar doar albul, căci zăpada încă era, numai că de mii și mii de culori. Zăpada violet scânteia în verde, roz, galben, auriu... Zăpada albastră avea și ea încă mai știe câte culori de sclipire. Cea roșie, la fel și...tot așa. Copacii erau ca din caramel și aveau țurțuri colorați. Am rupt unul oranj și, precum fac de obicei, iarna, am gustat ca din acadea. Wow, avea gust de portocală! Am încercat și unul galben, care avea gust de vanilie. Cel verde, de fistic.

Prietenii mei încercaseră zăpada și constataseră că și ea era cu diverse arome. Numai că textura ei era de vată de zahăr, dar un fel de vată de zahăr înghețată. Nici nu venea să călcăm, căci era ca și cum te-ai duce în cofetărie și ai începe să te plimbi pe cartoanele cu prăjituri. Nici nu e frumos, dar parcă nici nu te-ar lăsa inima...

Ne simțeam ca în visul oricărui copil. Râdeam, gustam. La un moment dat, ne-am gândit că un joc cu bulgări, acolo, ar fi o combinație cu un paint-ball rece, așa că am început

să ne colorăm și să ne lovim cu bulgări colorați, reci, dulci, aromați. Provocarea era să-i prindem cu dinții, direct. Ce mai...o mare, mare distracție era pe noi. Trecură, astfel, minute, ore, zile.

La un moment dat, joaca ne-a fost întreruptă de un zgomot ciudat. Să fie avioane? Să fie elicoptere? Ce să fie? Ei bine, de noi se apropia, cu o viteză amețitoare, o tornadă colorată, care antrena totul, în drumul ei. Nu aveam scăpare, asta era clar! Fiecare dintre noi s-a prins de câte un copac sticlos. Ne-am simțit smulși de la pământ cu o forță extraordinară și am zburat așa, pe sănii și am tot zburat, până când...

„Heei, dar unde suntem?!” Am deschis ochii și am realizat că zburăm cu trenulețul de sănii, pe derdelușul nostru cunoscut.

-Cuum????!!!! Păi parcă eram între zăpezi dulci și colorate, am zis, nedumerit, parcă încă simțind aromele minunate ale omătului din lumea cea necunoscută.

-Ce zăpezi dulci visezi? Cu toții ne-am dori să fie copacii de caramel, zăpada, ca vata de zahăr înghețată, țurțurii, cu gusturi care mai de care, dar nu pretindem că am ajuns într-o astfel de lume, îmi spuse unul dintre prieteni.

-Dacă nu am fost acolo, tu de unde știi toate astea?întreb, total nedumerit.

-Păi...nu știu...ai spus tu, cândva, că ți-ar plăcea să existe o astfel de lume.

Da, poate fi un răspuns...

Am plecat cu toții către casă. Eu încă stau și mă întreb ce a fost, oare, întâmplarea? Am trăit, am visat sau doar mi-am dorit foarte mult? Voi ce credeți?

Urmând link-ul de mai jos, puteți viziona un scurt filmuleț realizat de Cristian, cu ajutorul mamei sale, după această poveste. <https://youtu.be/ilQO-mOx7Q0>

Poveste de Crăciun

Prunache Robert-George

clasa a VIII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

*Premiul al III-lea la Concursul Școlar Regional „POVESTE DE CRĂCIUN”,
ediția a XI – a, organizat de Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Deva*

În zile ca aceasta mă simt cel mai norocos câine din lume. Zăpada mă mângâie pe spate, iar vântul îmi bate în față. Am ocazia să merg cu o mașină care are întotdeauna ferestrele deschise. Numele meu este Hector. Stăpânii mei sunt Hanna și Ethan. Hanna a avut un băiat pe nume Henry. El le-a adus pe Gloria și pe Ana în casa noastră. Ana este fetița Gloriei și copilul meu preferat. Amândoi suntem de aceeași înălțime și ne place mereu să ne jucăm împreună. Acum un an, Henry a plecat și nu s-a mai întors. Hanna a plâns foarte mult. I-am lins fața de foarte multe ori. Atunci când Ana s-a născut, Ethan a zis:

- Aș fi vrut ca și fiul meu să fie în viață ca să-și vadă fetița adorabilă. Îmi este atât de dor de el încât aș da orice să îl mai pot vedea încă o dată.

- Ana are ochii lui! Ea va rămâne mereu legătura noastră între Henry și lume.

Am avut zile bune și rele. Astăzi din păcate este o zi rea. De câteva zile mă doare lăbuța dreaptă. Ethan m-a dus la veterinar și m-am întors acasă plin de zăpadă și cu lăbuța în ghips.

Ziua următoare, Gloria și Ana nu mai erau. Am aflat de la Hanna faptul că Gloria a luat-o pe Ana și au plecat. Ethan și Hanna au fost foarte îngrijorați.

- Unde ar fi putut să se ducă? De ce au plecat? Ana are 4 ani, iar Gloria este singură. Nu se va descurca să o crească pe cont propriu!

- Cel mai probabil au plecat la Chicago!

- Cred că da! Înainte să moară parcă spunea ceva despre o casă nouă în Chicago.

Zilele treceau, iar eu mă simțeam din ce în ce mai rău. Îmi pierdusem energia și nu mai puteam să mănânc. Mi-am dat seama că era timpul să îmi iau rămas bun. În ultimele mele minute, Ethan a venit plângând la mine și mi-a spus:

- Dragul meu Hector! Ne-am distrat de minune împreună, nu-i așa? Ai făcut atâtea pentru mine. Crezi că data viitoare când te întorci... Crezi că te-ai putea întoarce pentru Ana?

Și ea, ca și mine, are nevoie de tine. Tu o poți proteja și o poți face fericită la fel cum m-ai făcut și pe mine.

Nu am înțeles toate cuvintele, dar cumva am știut ce dorea să zică Ethan. Îmi amintesc asta de dinainte. O mică înțepătură și apoi durerea mea dispăruse. Acum mă aflu în alt loc și este minunat. Ethan îmi oferise un nou țel în viață. Aveam de gând să o protejez pe Ana și nu mă voi opri până nu o voi găsi.

Eram un cățeluș din nou! Aveam o mamă, frați și surori. Era grozav să fiu un pui din nou. Puteam să mă joc din nou și din nou, puteam să mănânc cât voiam și când voiam. Unul câte unul, oamenii îi luau pe frații și surorile mele. Tot ce mai rămăsese era fratele meu preferat. Eu am fost numită Molly, iar el a fost numit Rocki. Apoi, într-o zi, cel mai rău lucru s-a întâmplat. Rocki urma să plece. Cu cine aveam să mă mai joc? În spatele lui Rocki se afla o fetiță. Era ceva în legătură cu ea. Avea un miros cunoscut. Mirosea a... Ana! Mi-am amintit scopul meu! Ana era țelul meu. N-o puteam lăsa să plece. Am început să alerg și nu m-am oprit până nu am ajuns în fața ei. Acum, Ana era un copil mare. Abia reușeam să îi văd fața de jos. Ea m-a dus la noua noastră casă. Aici am întâlnit-o pe Gloria. Mirosea foarte puternic a alcool și era îmbrăcată cu haine foarte scumpe.

A doua zi urma să fie Crăciunul. Mi-am propus să îi iau un cadou. Cum ar fi putut un câine să găsească cadoul perfect? În acel moment mi-am amintit de Ethan și de fotografiile la care Hanna plângea. Seara, pe ascuns, am plecat în căutarea cadoului perfect. Am mers mult timp, iar lăbuțele au început să mă doară. Era frig și liniște. Dintr-o dată, un grup de copii de pe stradă a început să cânte. Mi-am dat seama că trebuia să mă grăbesc. Era dimineață. În acel moment am simțit mirosul lui Ethan. Am alergat cât de repede am putut și am intrat în casă. Acum, casa era dărăpănată și părea părăsită. Praful era așezat pe toate scaunele și prin colțurile casei erau pânze de păianjen. Mi s-a părut ciudat. Hanna iubește curățenia.

Nu am avut timp să îi salut. Misiunea mea era prea importantă. Am început să caut cadoul. Se afla în același loc. În dulapul lui Henry. Am deschis dulapul cu lăbuța și am luat albumul foto în gură. Am fugit înapoi spre casă, mai repede ca niciodată. Oare voi mai ajunge la timp? Este deja dimineață! Cel mai probabil Ana s-a trezit deja și acum se bucură de cadoul de la Moș Crăciun. De cadoul meu nu va mai avea timp.

Îmi era frig și frică, iar lăbuțele îmi înghețaseră. Pentru a o vedea pe a Ana fericită aș fi făcut orice. Într-un final, am ajuns acasă. Gloria era pe canapea. M-a văzut și m-a dat

afară. A țipat la mine și mi-a spus sa plec. Atunci, Ana a coborât fericită. S-a uitat sub brad și a început să plângă.

- Astăzi este Crăciunul! Nu am primit nimic! Este al doilea Crăciun în care nu primesc nimic...

- Nu ai primit nimic, pentru că nu meriți și pentru că nu ai fost cuminte! Moș Crăciun vine doar la copiii buni și la cei care merită. Nu la o fetiță obraznică ca tine!

- Dar ce am făcut? Te-am ascultat de fiecare dată și la școală am note mari.

- Tu mi-ai luat ceva?

- Da...

Ana întinde mâna și îi oferă Gloriei un pandantiv. Apoi plecă supărată sus. Gloria a început și ea să plângă și își spunea în continuu ce mamă oribilă este și ce proastă să fie, să uite de cadoul pentru fiica ei. Atunci am intrat pe ușă și i-am dat Gloriei cadoul meu. Deși s-a comportat urât cu mine, am vrut ca ea să îi dea cadoul Anei. Gloria m-a luat în brațe și mi-a mulțumit din suflet. A urcat sus și i-a dat fiicei sale cadoul de Crăciun. Atunci am simțit că mi-am îndeplinit scopul vieții... Acela de a face pe Ana fericită. Următorii ani i-am petrecut alături de Ana și de Gloria care a devenit o mamă devotată și care nu mai băuse alcool de mai bine de 3 ani.

Viața mea s-a sfârșit frumos. Mă aflu în brațele celei mai de preț persoane pe care viața mi-a oferit-o... Ana. Acum mă aflu din nou într-o lume minunată, numai că de data asta, se află aici și Ethan și Hanna. Și uite așa s-a sfârșit călătoria mea. În brațele Anei și a lui Ethan.

Miracol de Crăciun

Nițu Eliza

clasa a VIII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

*Premiul al III-lea la Concursul Școlar Regional „POVESTE DE CRĂCIUN”,
ediția a XI – a, organizat de Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Deva*

Iarna, cel mai liniștitor anotimp. Copiii sunt în vacanță, iar oamenii cumpără ciocolată caldă, globulețe și bezele. Momentul minunat când întreaga familie stă sub bradul de Crăciun, pe canapea și ascultă muzică sezonieră.

Mai puțin eu... Familia Popescu urmează să plece în Emirate pentru o întâlnire de afaceri, iar ei m-au rugat să stau cu copiii lor. Două pacoste de 6 și 8 ani. Mai precis, Olivia și Filip. Dacă nu era vorba de casa lor gigantică și de toate condițiile oferite, probabil aș fi refuzat. Soții Popescu sunt niște oameni foarte bogați. Doamna Popescu este doctor, iar domnul Popescu deține o agenție de turism. Stând la ei ar fi părut de parcă stau la un hotel de 5 stele. Și oricum, nu stăteam mult.

- Cât de greu poate fi să fii bonă? Chiar dacă nu suport copiii răsfățați, pot sta într-un penthouse! Cât de genial sună asta!

Așa că mă aflam în fața casei lor cu bagajul meu. Doamna Popescu iese la ușă îmbrăcată ca o actriță din filmele de la Hollywood. „Wow, femeia asta chiar are încredere în cineva ca mine să am grijă de copiii ei! Chiar sunt genială!”

- Nu trebuie să-ți faci griji, copiii mi-au promis că vor fi cuminți. Vă cunoașteți de mult timp, așa că ar trebui să vă înțelegeți. Noi trebuie să plecăm, deoarece zborul nostru este în 2 ore. Filip o să-ți prezinte camera. Vă iubesc mult, copii!

Stăm puțin în fața ușii să vedem cum pleacă soții Popescu, iar după aceea Olivia fuge fără niciun motiv în casă, urlând de fericire. Mă uit la Filip, iar acestuia îi apare un zâmbet uriaș pe față și fuge după ea țipând.

- O, Doamne, o să fie un chin.

Casa era uriașă, iar Filip și Olivia erau de negăsit. Am mers să investighez camerele. Am intrat într-o cameră măricică, care avea acea atmosferă de "Guest Room". Mă uit pe pat,

iar acolo era un mesaj: „Sper să te simți bine în noua ta cameră. Ține minte că Filip este intolerant la lactoză, iar Olivia este alergică la arahide. Te pup!”

- Deci aceasta va fi camera mea. Nu-i rău! Am până și baie proprie? Wow! Oare unde sunt copiii totuși?

Nu mi-a luat mult să îi găsesc, deoarece se auzeau țipete și m-am putut ghida. Intru într-o cameră uriașă și văd copiii sărind pe pat.

- Hei! Ce se întâmplă aici?

- Mama nu ne lasă să sărim în patul lor, dar acum că e plecată o putem face! spune Filip.

- Poftim?! Coborâți imediat!

- Of, nu ești amuzantă deloc!!! adaugă Olivia.

- Haideți să facem altceva împreună. Văd că deja v-ați pregătit de Crăciun. Părinții voștri mi-au spus că se vor întoarce rapid și o să sărbătoriți Crăciunul împreună.

- Nu poate veni mai devreme Crăciunul? Vreau să primesc cadouri! zice Olivia.

- Nu, Olivia! E imposibil să dai timpul înainte, doar dacă nu ai o mașină a timpului, spune Filip.

- Putem construi una? Te rog, te rog, te rog!

- Cum vrei să facem asta? întreabă Filip.

- Să folosim praf din curcubeu. Am auzit că este magic!

- Nu există așa ceva!

- Ba da, de unde știi tu? Ție îți plac dinozaurii! Ei nu există!

- Ba da, dinozaurii există. Sau existau, mă rog. Oricum, dinozaurii sunt mult mai interesanți decât acea porcărie de praf de curcubeu.

- Hei, nu vă mai certați! Vreți să facem fursecuri? Le putem decora colorat dacă vreți!

- Daaa!!!

- Ești cea mai genială bună!

Copiii sunt așa ușor de păcălit. Le propui ceva așa simplu și sunt pe mâna ta. Nu mă plâng totuși, mereu prefer variantele simple. Așa că primele zile au trecut cu bune și rele.

De obicei când aceștia se enervau, le promiteam lucruri imposibile. Le-am promis că va veni un unicorn roz cu aripi de Crăciun, dacă aceștia mă ascultă. Ce naivi! Sau poate sunt eu imatură... sau ambele! Părea să ne înțelegem. Mai puțin când Filip a înfundat toaleta

cu experimentul lui de creat un ou de dinozaur. A fost groaznic să adun bucățele de hârtie și bandă adezivă. Sau când Olivia a vrut să facă singură un mic dejun pentru poneiul ei de jucărie, iar cuptorul a luat foc și a trebuit să curățe câteva ore. Ok, dacă mă gândesc mai bine, îmi retrag complimentele.

Asta nu mai conta oricum acum, deoarece era Ajunul Crăciunului! Era vremea ca soții Popescu să se întoarcă, iar eu să scap într-un final de ei!

- Bună dimineța copii! Astăzi este Ajunul Crăciunului. Ce vreți să facem special?

- Când vin mama și tata?

- Nu știu, Olivia. Nu te îngrijora, vor veni oricum!

- Sigur? Mama și tata mereu spun că vor veni, dar după spun că a intervenit ceva și nu mai pot veni. De ce adulții fac asta? Sunt obosiți de noi oare?

- Olivia, nu gândi așa. Părinții tăi muncesc foarte mult ca să vă facă o viață ușoară.

- Dar eu nu vreau asta, vreau să fie doar alături de mine. Nu mai vreau să aud minciuni. Spiritul Crăciunului înseamnă să fim uniți, nu să primesc cadouri materiale.

- Wow, tu chiar ești o fetiță foarte deșteaptă.

- Mulțumesc, ești cea mai bună bonă.

Ziua aceea am petrecut-o minunat. Am stat cu Olivia și Filip și ne-am uitat la filme.

Părinții lor au apărut după scurt timp.

- Ei bine, e timpul să plec. Mi-a plăcut să stau cu voi copii. Mi-am făcut bagajul și mergeam spre ieșire.

Urma să mă întorc acasă. Mă atașasem de copiii aceia totuși. Familia lor urma să plece din nou, de data asta toți.

- Nu vreau să plece mami!!

- Nici eu! Te rog, rămâi!

- Eu nu o pot reține, copii, spune doamna Popescu, dar dacă ea vrea să rămână, eu chiar aș vrea. Am văzut că vă înțelegeți foarte bine!

- Desigur!

Poate că Olivia și Filip nu erau niște pacoste, ci doar niște copii neînțeleși.

- Bine, o fac pentru voi!

- Perfect. Ne poți ajuta să pregătim cina?

- Desigur.

După cină și după ce copiii au adormit, mama lor m-a chemat în bucătărie.

- Ai fost o bonă minunată, dar acum am nevoie mai mult de ajutorul tău. Într-o oră e Crăciunul și noi nu am putut închiria un om să se prefacă a fi Moș Crăciun.

- Desigur!

- Perfect! Costumul îl ai în dulap. Du-te, îmbracă-l și ne vedem în bucătărie când ești gata.

Am plecat în camera mea cu costumul. L-am îmbrăcat, dar, când să-l închid, se blochează fermoarul la jumătate. După 10 minute de încercări nereușite, obolesc și mă gândesc să cobor să-i cer ajutor doamnei Popescu.

- Doamna Popescu? Doamna Po-...

Dar înainte să-mi termin propoziția, pe canapea văd un alt Moș Crăciun și familia Popescu în jurul lui. Mă uit de la colț și rămân șocată. Le ascult conversația și cum acesta spune că au fost copii cuminți și merită cadouri. Olivia îi spune că i-a pregătit biscuiți în bucătărie, iar acesta se duce să îi mănânce. Ies puțin la colț, iar doamna Popescu mă vede și vine.

- Wow! Cât de realist a părut. Cum ți-ai schimbat vocea? Barba aceea părea chiar adevărată!

- D...doamna Popescu!

- Și cum te-ai comportat! Nici nu-mi venea să cred că tu erai.

- Doamnă...

- Dar cum ai ajuns aici din bucătărie? Nu te-am văzut trecând.

- Doamnă Popescu!! Nu eram eu.

- Poftim?

- Am venit să vă rog să-mi închideți fermoarul că s-a blocat.

- Atunci cine a fost în casa mea?

- Haideți repede în bucătărie.

Toată lumea fuge în bucătărie, dar acest Moș Crăciun era de negăsit. Biscuiții nu mai erau.

De afară, se aude un „Ho-Ho-Ho”.

- Haideți afară! Am auzit ceva!

- Uitați! Sus pe cer!

Pe cer se vede o sanie cu reni. Oare acesta era miracolul de Crăciun?

Magia Crăciunului

Hondaru Sara Adela Paula

clasa a VI-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

*Premiul al II-lea la Concursul Școlar Regional „POVESTE DE CRĂCIUN”,
ediția a XI – a, organizat de Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Deva*

Este o seară friguroasă de iarnă. Este Ajunul Crăciunului, iar mama pregătește ultimul cozonac. Eu și bunicul stăm la gura sobei, spunând povești vechi.

Bunicul meu este o persoană răbdătoare, inteligentă, iubitoare și veselă. În fiecare seară bunicul îmi spune o poveste de când el era doar un copil, de vârsta mea. Mereu mă ascultă atunci când am o problemă și mă îndrumă pe calea cea bună.

În seara aceasta, am hotărât să vorbim despre obiceiurile și tradițiile care erau practicate pe vremea dragului meu bunic.

- Draga mea nepoată, pe vremea când eu eram copil, cam de vârsta ta, mergeam cu toată școala la colindat, ne strângeam grupuri de patru-cinci copii care mergeau cu Steaua, din poartă în poartă, pentru a vesti Nașterea Mântuitorului.

- Dar, bunicule, și acum mergem la colindat. Eu iubesc să fac acest lucru, simt că fac cea mai bună faptă pe care un copil o poate face.

- Of, nepoata mea bună la suflet, sigur că tu faci asta de drag. Însă alți copii sunt obligați de familii sau pur și simplu stau în fața calculatoarelor și uită de tot ce înseamnă Magia Crăciunului. Pe când eu eram copil, nu existau atât de multe dispozitive, chiar și lumina era oprită de la ora douăzeci și unu de către stat. Atunci fiecare era în pat, odihnindu-se și pregătindu-se de ziua următoare.

- Of, bunicule, atunci erai atât de fericit și simțai că nu îți lipsește nimic, iar noi nu ne mulțumim deloc cu ceea ce avem și mereu ne dorim altceva și altceva. Nu înțeleg de ce copiilor le place să stea în fața calculatoarelor în loc să iasă pe afară, la aer curat și să socializeze între ei.

- Exact așa gândesc și eu, scumpa mea nepoată. Vezi tu, cu timpul, s-au mai schimbat lucrurile, de Crăciun era zăpadă cât vedeai cu ochii, dar acum de abia că mai zărești un deal acoperit cu nea.

- Dar acesta nu este un motiv de stat în casă, în fața calculatoarelor.

Chiar în acel moment afară se pornește un vânt puternic și din norii pufoși încep să cadă steluțe mici și argintii.

- Este cel mai frumos peisaj de iarnă! Afară ninge și este frig, în casă este cald și miroase numai a cozonaci și sarmale.

- Este un Crăciun ca în povești! De abia aștept ziua de mâine.

- Atunci, du-te să dormi, îmi zice mama.

- Noapte bună amândurora! Ne vedem mâine.

Mă duc în camera mea și adorm cu gândul la ziua de mâine. Dimineța, alerg direct la brad, pentru a vedea ce cadouri am primit. Bucuroasă observ că am primit un ursuleț de pluș, o carte de citit și un colier din aur. În buzunarul din spatele ursulețului era o scrisoare chiar de la Moș Crăciun. În ea mă felicita că am înțeles ce înseamnă Magia Crăciunului cu adevărat.

- Mă bucur extrem de mult că am reușit să te fac mândru, dragă Moș Crăciun. Ne vedem anul viitor!

Ziua asta o să rămână în mintea și în sufletul meu o viață întreagă.

J'aime...

Jipa Grațiela

Clasa a VIII-a B

Profesor îndrumător, Porojan Nicoleta Loredana

J'aime le printemps.

Le soleil se lève.

La vie est pleine de couleurs.

Les oiseaux reviennent,

Me rendre heureuse.

J'aime l'été.

Le soleil brille de mille feux

Pour éclairer nos vies.

Quand les oiseaux volent,

Je me détends dans l'eau.

J'aime l'automne.

Quand les feuilles tombent,

Quand le vent souffle,

Quand il pleut

Et les oiseaux s'envolent.

J'aime l'hiver

Quand il neige dehors,

On reçoit des cadeaux.

On écoute chants de Noël...

Au coeur de la famille.

Misterul din oglinda fermecată

Brezeanu Miruna

clasa a IV-a B

Profesor îndrumător, Popa Emanuela

În sfârșit, Ava, Ela și tatăl lor se mutaseră în noua lor locuință. Ava era cu mult mai mică decât Ela, sora sa. Amândurora le era tare greu să se despartă de toți prietenii, precum și de vechea casă. Acolo aveau multe amintiri frumoase petrecute cu mama lor care se stinsese în urmă cu un an.

Casa cea nouă avea o curte mare, plină cu tot felul de flori colorate. Locuința era cam veche, însă era înaltă și curtea o avantaja. Cei trei așteptau în fața ușii de la intrare. Albert, tatăl fetelor, își aducea bine aminte că doamna Melisa, vechea proprietară, promisese că va veni special ca să le facă un mic tur al casei. Văzând că nimeni nu deschide, aceștia intrară. Se auzi un scârțâit lung atunci când Albert deschise ușa. Ela scoase un țipăt de bucurie la vederea unei biblioteci spațioase în care urma să-și așeze cărțile. Îi plăcea mult să citească și profita de orice moment ca să-o convingă și pe Ava de importanța lecturii. Din păcate, Ava nu avea aceeași părere, acesteia cărțile i se păreau plictisitoare.

Albert rămase pe canapeaua prăfuită din living, în timp ce Ava și Ela urcară cu rapiditate scările. Camera Avei era spațioasă. Avea multe cutii în care se aflau lucrurile ei. Se gândea cum va arăta cu patul de prințese și cu un tapet mai drăguț.

Ava coborî la parter. Urma să ia cina împreună cu sora și tatăl său. Era tare somnoroasă. Albert o trimise în camera ei, deoarece o fură somnul. Intră în cameră și se cocoță în vârful patului.

Târziu în noapte, Ava se trezi brusc. Auzi un glas ce o striga.

-Ava, vino!

Fetiței i se făcu frică și încercă să evite acel sunet. Nu putea... Ava își luă inima în dinți și își ghidă pașii în direcția din care venea acesta. Se pare că se auzea de undeva din podul casei. O scară veche și putredă i se arătă în cale. Ava urcă cu băgare de seamă treaptă cu treaptă. Ajunse în podul casei. Într-un colț se zărea o ciudățenie rotundă și albă. Părea a fi o fantomă. Apoi, își dădu seama că este un simplu cearșaf care acoperea ceva. Ava se întrebă ce poate fi sub el. Trase de acesta și în fața ei se arătă o oglindă deosebită, cu marginea de aur și cu sticla

precum cristalul. În oglindă se arată o zână superbă, cu aripioare de mătase și părul precum aurul. Avea o rochie de o frumusețe neînchipuită. Din mânuțele ei se revărsa praf de zâna. Zâna nu era mică, așa cum apărea în poveștile citite de sora sa. Era de mărimea ei. Cu un glas melodios, zâna spuse:

-Bună, Ava! Eu sunt zâna Amalia.

Ava răspunse cu răsufierea întretăiată:

-B-b-bună! Încântată de cunoștință!

-Ava, ești foarte norocoasă! O dată la o mie de ani, oglinda fermecată oferă șansa celor mai curajoși copii să viziteze tărâmul „Fantezia”.

- Wow! răspunse Ava .

- Este alegerea ta daca vrei sau nu să vizitezi tărâmul.

- Da, vreau!

Mâna Amaliei trecu prin oglindă și o trase. În secunda următoare se aflau într-o lume fantastică! Iarba avea culoarea curcubeului, râurile erau făcute din ciocolată, copacii aveau roadele magice, iar căsuțele zânelor, ale rinocâinelui, centozaurului, unicornului, hipopisicii, dinopagalului și ale delfinoiepurelui erau făcute din caramel și vanilie. Era o adevărată FANTEZIE!

Amalia și Ava au vizitat multe locuri incredibile. Au escaladat munții de acadele, au băut ciocolată caldă din râuri și au cântat împreună cu toate ființele din „Fantezia” un cântec specific tărâmului.

La sfârșit, Amalia îi oferi Avei un mic cadou, o figurină cu munții de acadele.

Ava deschise ochii. Era dimineață. Credea că totul a fost un simplu vis, dar își schimbă părerea atunci când văzu pe noptiera de lângă pat darul Amaliei.

De atunci, Ava a început să fie pasionată de cărțile în care descoperea lucruri care o duceau în lumea imaginară a FANTEZIEI.

Lumea magică

Jeculescu Daria Anamaria, clasa a IV-a B

Profesor îndrumător, Popa Emanuela

La începutul anului școlar, Mia, Lucas și părinții lor s-au mutat într-o casă nouă. Au făcut acest lucru ca să poată fi mai aproape de școala unde urmau să învețe copiii.

Casa este foarte frumoasă și spațioasă, are un living și o bucătărie mare, trei dormitoare, două băi și mansardă.

Părinții sunt foarte ocupați cu amenajările, iar copiii vor să exploreze fiecare colțișor al noii case.

- Mia, vrei să mergem în mansardă? Sigur vom găsi o mulțime de lucruri interesante acolo!

- Da, să mergem!

Cei doi copii inspectează fiecare obiect pe care l-au găsit în mansardă. Deodată, au văzut într-un colț o oglindă acoperită cu un cearșaf prăfuit. Curioși, au dat cearșaful jos și s-au trezit într-un loc magic: copacii erau din bezea, cărarea era din marțipan, râul era din vanilie, florile erau din ciocolata, iar singura casă de acolo era din bomboane multicolore.

Lucas și Mia erau foarte fericiți, aveau toate dulciurile pe care și le puteau dori. După două zile în care s-au bucurat de toate lucrurile minunate de acolo, dorul de părinții lor și-a făcut apariția, dar nu știau cum să se întoarcă acasă.

Deodată, a apărut o batrânică. Aceasta le-a spus:

- Urcăți muntele acela de caramel. Trebuie să ajungeți în vârful lui până la răsăritul soarelui! Dacă nu veți reuși în acest timp, veți rămâne pe veșnicie aici.

- Dar cum o să reușim? Caramelul este foarte lipicios! spuse Mia îngrijorată.

- Te rog să te liniștești! îi șopti fratele ei. Împreună vom găsi o cale.

După ce bărâna vrăjitoare a plecat, copiii au așteptat să se facă noapte pentru că aveau un plan. Noaptea, temperatura scăzută va îngheța caramelul. Acest lucru îi va ajuta pe copii să escaladeze muntele.

Așa au reușit copiii să ajungă în vârful muntelui și să treacă prin poarta fermecată care i-a adus înapoi, acasă.

- Lucas! Mia! Veniți la masă!

Copiii s-au ridicat din pat, nedumeriți dacă tot ce s-a întâmplat a fost un vis sau nu.

Colierele cu smarald

Popa Ianis Ștefan

clasa a III-a

Școala Gimnazială " Matei Basarab " Târgoviște

Demult, într-un regat îndepărtat, trăia un rege care se numea Cer. Acesta locuia împreună cu soția sa, regina Soare și cu cele două fiice, Natura și Vremea. Cele două fete erau foarte frumoase, dar și foarte curioase. Nu rămăsese niciun loc din castel care să nu fi fost cercetat de ele.

Într-o zi, în timp ce se plimbau prin grădina castelului, au zărit un tunel săpat în zidul dinspre răsărit. Fetele, atrase de tot ce era nou, au pătruns în el. Au înaintat, ghidându-se după lumina de la capătul lui. Acest tunel le-a condus în afara castelului. Văzându-se în partea cealaltă a zidurilor, fetele au hotărât să profite de acest lucru și să cutreiere tărâmurii necunoscute lor.

Au trecut prin multe locuri: Poiana Zânelor, Muntele Căpcăunului de Nea, Câmpia celor o mie de pădăii. Se simțeau minunat pentru că, pentru prima dată în viața lor, nu se plictiseau.

Deodată, Natura observă la poalele unui munte o peșteră din care se vedeau sclipiri mărunte. Erau foarte entuziasmate de ce se poate afla acolo și s-au îndreptat grăbite spre intrare.

Când au pătruns în peșteră, au văzut în jurul lor o mulțime de pietre prețioase. După ce le-au admirat, fetele s-au gândit că ar putea lua două pietricele care să le aducă aminte de călătoria lor. La prima pietricică desprinsă, din adâncul peșterii se auzi un zgomot înfiorător. Nu au avut timp nici să se clintească din loc și deja, în spatele lor, o creatură înspăimântătoare își făcu apariția. Vremea și Natura au încremenit. Simțeau că nu mai au scăpare. Vremea și-a amintit că, atunci când erau mici, regina le-a spus că ursitoarele au avut daruri deosebite pentru ele. Vremea putea să aducă vânt puternic, ploaie și viscol, iar Natura putea da viață tuturor copacilor și plantelor din jur.

La primul semn, Vremea porni un vânt înfiorător care îl trânti pe monstru la pământ, iar Natura ridică rădăcini puternice din pământ care îi înfășură tot corpul. Fără să mai stea pe gânduri, fetele porniră spre palat.

Spre seară au ajuns în fața zidurilor, au traversat tunelul și s-au oprit în camera lor. În timp ce se schimbau pentru masa de seară, Vremea și-a dat seama că reușise să ia din peșteră o pietricică de smarald. Din ea fetele și-au făcut două coliere identice care le aminteau de cea mai mare aventură din viața lor.

ÎN LUMEA PARONIMELOR

O zi din viața mea

Chiran Diana

clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Am ajuns acasă, mama mea m-a întrebat cum a fost lecția la fizică.

I-am răspuns că am dat test din ultima lecție predată. M-a întrebat ce am mai făcut la geografie. I-am spus că am discutat modul de formare a unui munte, anume erodarea scoarței terestre. În timpul orei am răspuns eronat.

I-am povestit mamei despre lecția doamnei de educație plastică, culorile calde.

La educație tehnologică am învățat elementele unei dependințe. Am mers apoi cu mama mea să își pregătească o cafea la bucătărie, dar se pare că aparatul de cafea nu mai era funcțional.

Tatăl meu este funcționar la Primărie. Lumea spune despre el că este un om specios, dar din păcate bagă prea mult în seamă insultele oamenilor. Lucrează foarte mult la serviciu.

După prânz, m-am retras în camera mea, de care, trebuie să recunosc că am creat dependentă, iar dimineață trebuie să pornesc din nou spre școală.

O zi plină de suspans

Pavel Andreea Cătălina

clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Astăzi, 16 noiembrie 2021, la școală, am avut o zi specială, deoarece la limba română am avut ca temă o compunere folosind cuvintele: dependință, solidar, specios, virtuos și funcționar. A fost dificil, dar special.

După ce am ajuns la școală și am salutat virtuos colegii care au ajuns înaintea mea, a urmat ora de limba și literatura română. Eram foarte emoționată și nerăbdătoare, deoarece îmi doream să văd la ce s-au gândit colegii mei.

Înainte să citim compunerile, am decis să verificăm exercițiul pe care l-am rezolvat în ora precedentă. Colega mea, Monica, a ales să răspundă, dar a avut un răspuns eronat.

A sosit momentul cel mult așteptat, se citeau compunerile. Colega mea, Ana, a avut o compunere foarte interesantă. În mare parte era vorba despre un teren agricol erodat al unui băiat solitar. Am urmat eu, colegii au fost încântați, iar doamna profesoară mi-a spus că este o compunere corectă, ceea ce m-a bucurat foarte mult.

După ce am ajuns acasă, mi-am făcut temele pentru ziua următoare. Seara am decis să încerc un joc video pe care îl adoram, însă am constatat că laptopul meu nu mai este funcțional, așa că am ales să citesc o carte care mi-a provocat dependență de lectură. A fost o zi plină de surprize!

O plimbare

Deftu Florin

clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Eram pe un drum erodat, cu niște prieteni. Ne-am gândit să mergem într-un loc special. Unul dintre prietenii mei este funcționar.

Eu cu prietenii mei ne-am creat o dependență față de parcul acesta. Cu noi a venit și fratele meu. El este solidar cu mine.

Am mai mers și la un parc de distracții, dar nu era funcțional. În acest parc de distracții ne-am făcut prieteni noi. Suntem foarte atrași de acest loc. A devenit locul nostru

preferat. Proprietarul parcului a devenit foarte virtuos. Am mers cu toții la mine acasă și am petrecut seara împreună. A fost o zi minunată petrecută cu prietenii mei!

Și... aceleași paronime

Vîlcu Andreea-Minerva

clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Privesc podul erodat de vreme și mă gândesc că poate a fost proiectat eronat. Pentru că unui pod ar trebui să-i fie dat să trăiască mai mult. Să fie funcțional. Să facă legături speciale, să lege omul solitar de alt om solitar.

Să fie o dependență a zilelor noastre, să fie solidar cu noi.

Să fie prezent ca un funcționar pus în slujba cetățeanului, să fie dependent de prezența noastră, să nu fie specios. Omul care-l traversează să-i fie prieten, să-și asculte pașii ca și cum ar asculta un muzician virtuoz, ca și cum ar păși într-o catedrală.

Pisicile merită iubite

Marin Mario-Mihail

clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

De-a lungul vieții mele, mi-am dat seama că pisicile sunt de trei feluri: frumoase, deștepte și enervante.

De ce spun că sunt enervante?

Deoarece unele miaună într-una și își bagă coada unde nu le fierbe oala. Ba chiar unele se bagă în fața mașinilor, sunt negre și îți aduc ghinion.

Cât despre cele frumoase, sunt pisicile mele preferate, mai ales cele gri-șobolan.

Stai! Șobolan?!!

Pisicile vânează șobolani. Ele sunt cunoscute drept animalul casei și al Egiptului. Acestea sunt respectate în Egipt, deoarece acolo ele fac parte dintr-o cultură. Ce cultură? Nici eu nu știu.

Am uitat de pisicile deștepte. Ele sunt considerate în *Top trei cele mai deștepte animale din lume*. Ele calculează tot, fiecare săritură. Poți să le întrebi ce au mâncat de dimineață, dar doar în limba pisicească, altfel n-o să îți răspundă.

Cam asta este părerea mea despre pisici și cred că ele merită iubite și respectate.

De ce trebuie iubite pisicile?

Dumitru Cristiana

clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Hera, pisicuța blândă a familiei, dormea în pătuțul ei roz. Stăpâna ei i-a pregătit masa, iar apoi a plecat la muncă.

Hera se prefăcea că doarme ca o micuță șireată ce e și știți cum se spune, ”pisica blândă zgârie rău”. Ea era o pisicuță de cinci luni, neagră, cu ochișori verzi și blănița stufoasă. La fel de șireată era și mama ei. Semăna cu ea, deoarece ”ce se naște din pisică șoareci mănâncă!”

Deoarece ea dormea la parter, a sărit geamul care era întredeschis și a tăiat calea vecinului. El și-a amintit superstiția că atunci ”când îți taie calea o pisică neagră vei avea ghinion”. Chiar atunci a venit stăpâna, a luat pisica și a intrat în casă. A spălat-o și a pus-o în pătuț. Stăpâna s-a supărat, deoarece acel vecin a lovit pisica care era foarte specială, căci era din Egipt. Era specială, deoarece vechii egipteni considerau micile feline animale sacre.

Pisicile erau divinizate în Egiptul antic dintr-o serie de motive pe care le cunoaștem doar parțial. Spre exemplu, la moartea unei pisici, toată familia ținea doliu, egiptenii își rădeau sprâncenele, se băteau cu mâinile pe piept și plăteau să fie mumificată și înmormântată cu fast.

De ce ar trebui iubiți câinii?

Sandu Andreea Elena

clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Radu Cosmina

Lucky este un cățeluș al familiei, el este alintat și iubit de toți cei din casă, că doar știți cum se spune: ”un câine își dorește afecțiune mai mult decât hrana sa”. Cățelul are blana maro cu pete albe, iar ochisorii lui sunt albaștri.

Familia crede în superstiții, una dintre ele este că ”dacă vedeți un câine că se tăvăleşte pe jos este un semn de ploaie”. De fiecare dată când Lucky face asta, începe ploaia. Mama dorește să fie informată despre câini, așa că ea caută curiozități peste tot. Ea dorește să afle de ce ar trebui iubiți câinii.

Bunica i-a spus următoarele citate, pentru ca să își dea seama: ”Un câine e singurul de pe lume care te iubește mai mult decât se iubește pe el însuși”; ”Câinii

cer atât de puțin, dar merită atât de mult”. După aceasta, mama a înțeles imediat răspunsul la curiozitatea sa. A aflat până acum faptul că animalele canine sunt carnivore, din familia canidelor. Ea a găsit și o informație despre câini: ”Câinii erau foarte respectați în Egiptul antic”. Ei erau animale sacre ale Zeiței greco-romane Hecate.

Lucky crește! El devine foarte cuminte și inteligent!

CUPRINS

O poveste adevărată	3
O fi bine? O fi rău?	6
Prietenia, adevăratul trofeu.....	7
Fair-play-ul, o caracteristică sportivă.....	12
Un joc de honeyball și o frumoasă prietenie.....	14
Scrisoare.....	17
Tărâmul zăpezilor dulci și colorate.....	19
Poveste de Crăciun.....	21
Miracol de Crăciun.....	24
Magia Crăciunului.....	28
J'aime... ..	30
Misterul din oglinda fermecată.....	31
Lumea magică	33
Colierele cu smarald.....	34
O zi din viața mea.....	35
O zi plină de suspans.....	36
O plimbare.....	36
Și... aceleași paronime.....	37
Pisicile merită iubite.....	37
De ce trebuie iubite pisicile?	38
De ce ar trebui iubiți câinii?	39

ISSN 2069 - 8372**ISSN-L 2069 - 8372**